

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudů JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **GLOBAL SYSTEM CZECHIA, s.r.o.**, se sídlem v Uherském Brodě, Zahradní 2348, právně zastoupeného JUDr. Petrem Dítě, MBA, LL.M. advokátem se sídlem v Olomouci, Horní náměstí 19, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5108-8/2009-010100-21, 5108-9/2009-010100-21, 5108-10/2009-010100-21, 5108-11/2009-010100-21, 5108-12/2009-010100-21, 5108-13/2009-010100-21, 5108-14/2009-010100-21, 5108-15/2009-010100-21, 5108-16/2009-010100-21, 5108-17/2009-010100-21, 5108-18/2009-010100-21, 5108-19/2009-010100-21, 5108-20/2009-010100-21, 5108-21/2009-010100-21, 5108-22/2009-010100-21, 5108-23/2009-010100-21, **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 12. 9. 2006 vydal Celní úřad Břeclav platební výměry č.j. 4523-06/06-0211-021, 4523-07/06-0211-021, 4523-08/06-0211-021, 4523-09/06-0211-021, 4523-10/06-0211-021, 4523-11/06-0211-021, 4523-12/06-0211-021, 4523-13/06-0211-021, 4523-14/06-0211-021, 4523-15/06-0211-021, 4523-16/06-0211-021, 4523-17/06-0211-021, 4523-18/06-0211-021, 4523-19/06-0211-021, 4523-20/06-0211-021, 4523-21/06-0211-021, kterými žalobci dle ust. § 240 odst. 3 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, účinný v době vzniku celního

dluhu (dále jen „celní zákon“), vyměřil z dovezených pohonných hmot (benzín automobilový 95 Eurosuper) dovozní clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty s odůvodněním, že žalobce získal nebo držel předmětné zboží, toto zboží bylo odňato celnímu dohledu a žalobce si v okamžiku získání nebo obdržení zboží byl nebo měl být vědom, že zboží bylo celnímu dohledu odňato. Celní úřad je pak toho názoru, že žalobce je solidárním dlužníkem ve smyslu ust. § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona a je povinen tento celní dluh uhradit. Proti platebním výměrům si podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které žalovaný ve výroku uvedenými rozhodnutími zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí

[2] Z odůvodnění napadených rozhodnutí se podává, že k odnětí předmětného zboží celnímu dohledu došlo v situaci, kdy osoba vystupující v roli deklaranta (F. C.) neučinila kroky směřující k provedení celního řízení, pouze zajistila opatření či sama opatřila především kontrolní listy osobními celními razítky (dle situace pravými nebo nepravými), na základě kterých autocisterny dopravující zboží opustily celní prostor CÚ Břeclav - dálnice. Žalovaný doplnil rozhodnutí o přehlednou tabulku, ze které v jednotlivých konkrétních případech vyplývá jednak okamžik odnětí zboží celnímu dohledu a tedy i okamžik vzniku celního dluhu (období od 5. 12. 2003 do 1. 2. 2004) a současně je z této tabulky zřejmé, kdy zboží získal žalobce.

[3] Vědomost daňového dlužníka o tom, že v okamžiku získání nebo obdržení zboží bylo zboží odňato celnímu dohledu dovozuje Celní úřad v Břeclavi mimo jiné z konání Ing. F. J., jednatele žalobce a současně i jednatele KIMO, spol. s r.o., který s ohledem na své zkušenosti z dovozů pohonných hmot si musel být podle dokladů, které měl k dispozici, vědom toho, že dovážené PHM nakupuje za ceny nižší než minimální náklady, tedy že PHM nemohly být řádně zdaněny a procleny. Z výpovědi F. J. vyplývá, že znal organizační struktury firem zúčastněných na nelegálním dovozu a byl mu zřejmý i původ PHM, které bylo dováženo do ČR z Komárna. F. J. do protokolu o ústním jednání u CÚ Břeclav změnil svou výpověď z hlavního líčení s tvrzením původně chybné protokolace soudu tak, že organizační struktury firem zjistil až při zahájení trestního řízení. Faktury vystavené DUNAJ PETROL TRADE, a.s. nikdy nestudoval, ceny ho nezajímaly. Tato tvrzení považuje žalovaný za nepravdivá s přihlédnutím k ostatním důkazům, zejména pak ke svědecké výpovědi F. Z., který uvedl, že F. J. od počátku dovozů PHM věděl, že jde o dovozy nelegální. V situaci, kdy jednatel přepravní společnosti KIMO, spol. s r.o. a jednatel žalobce je jedna a tatáž osoba, je zřejmé, že žalobce, který měl v držení zboží a měl k dispozici veškeré doklady vztahující se ke zboží (nákupní faktury od slovenského dodavatele, CMR, znal kupujícího v ČR, včetně cen) a i měl dostatek informací vztahující se k předmětnému dovozu zboží, si v době dovozu zboží mohl a měl učinit závěr o neslučitelnosti postupu na pohraničním celním úřadu s českými právními a daňovými předpisy.

[4] V rámci doplnění odvolacího řízení byl dne 26. 10. 2009 vyslechnut svědek F. Z., který plně odkázal na svou výpověď z přípravného řízení trestního ze dne 9. 3. 2005, kde uvedl, že jednatel GLOBAL SYSTEM CZECHIA, s. r. o. F. J. od počátku věděl, že jde o nelegální dovozy, dostával peníze bokem za to, že PHM dopravoval a skladoval, ale také nakupoval PHM za stejnou cenu, za jakou byly zakoupeny, čímž byl zvýhodněn. Skutečnost, že půjde o nelegální dovozy PHM sdělili J. po domluvě s K., přes kterého J. poznali. K dodatečnému sepsání smluv a podepsání faktur na Slovensku jednatelem společnosti Cadi-Arb, s.r.o. RNDr. K. Š. svědek uvedl, že J. měl v papírech nepořádek a potřeboval to dořešit,

a proto jel s H. na Slovensko za Š., na kterého byl v té době vydán zatykač. S ohledem na shora uvedené má žalovaný za prokázané, že žalobce od prvopočátku realizace dovozů PHM ze Slovenska, tedy již před okamžikem získání zboží věděl, že jde o dovozy nelegální a byl seznámen po předchozí dohodě s organizátory dovozů neproclených a nezdaněných PHM s mechanismem dovozů. Ke stejnému závěru dospěl i Vrchní soud v Olomouci v pravomocném rozsudku č.j. 5 To 85/2007-10646 ze dne 4. 6. 2008.

[5] V rozhodnutí žalovaného se dále nachází tabulka, ve které je provedeno vyčíslení a porovnání cen PHM vycházející z písemných dokladů, které měl F. J. k dispozici, tj. z faktur s uvedením nákupní ceny od zahraničního dodavatele (DUNAJ PETROL TRADE, a.s.) a faktur od prodávajícího PHM daňovému dlužníkovi (DDP TRANS, s.r.o.) po započítání celních a daňových sazeb podle zákonů účinných v dané době. Porovnáním výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nakupoval PHM za cenu zhruba o jednu korunu levněji za litr, než by, a to bez započítání marže v obchodním řetězci, činila cena PHM, kdyby bylo vycházeno ze základu, který tvoří cena od zahraničního prodejce uvedená na faktuře po řádném zdanění. Při znalosti tvorby ceny u dovážených PHM, kterou daňový dlužník nepopírá, svědčí prokázané skutečnosti o cenovém zvýhodnění, tedy o tzv. odměně žalobci za participaci na nelegálním dovozu PHM, což v kontextu s výpovědí svědka F. Z. tvoří ucelený a doplňující se řetězec v rámci prokázání skutečnosti, že daňový dlužník věděl nebo si měl být vědom, že v okamžiku získání zboží bylo zboží odňato celnímu dohledu.

[6] Dotazem na společnost ČEPRO, a.s. bylo zjištěno, že prodejní cena benzínu BA 95 Natural v období od 5. 12. do 31. 12. 2003 se v průměru pohybovala kolem 17,70 Kč a od 1. 1. 2004 do 31. 1. 2004 se markantně zvýšila vzhledem ke změně spotřební daně v průměru na 19,00 Kč. Tyto ceny jsou včetně spotřební daně, ale bez DPH. Prodejní cenu ČEPRO, a.s. jako důkaz svědčící tvrzení žalobce, že cena, za kterou PHM nakupoval, odpovídala obvyklým cenám PHM na trhu, považuje žalovaný za zavádějící, neboť neodráží konkrétní obchodní podmínky daného případu. Vzhledem k předcházejícím důkazům a z nich vyplývajícím právním závěrům je cenu PHM v posuzovaných případech na území České republiky nutno odvíjet od prodejní ceny zahraničního dodavatele (DUNAJ PETROL TRADE, a.s.), která tvoří základ pro výpočet cla, spotřební daně a daně z přidaného hodnoty.

[7] K námitce ohledně způsobu určení kurzu pro přepočít amerického dolaru na českou korunu konstatuje žalovaný, že kurz byl stanoven řádně v souladu s § 78 celního zákona tak, že bylo použito devizového kurzu vyhlášeného ČNB a platného druhou středu v měsíci, který předchází měsíci, v němž bylo celní prohlášení přijato, resp. vznikl celní dluh.

[8] Jen pro úplnost žalovaný ještě uvedl, že pro dostatečné prokázání naplnění zákonných podmínek § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona upustil z důvodu hospodárnosti od výsledku RNDr. K. Š., t.č. ve výkonu trestu.

III. Žalobní argumentace

[9] Proti shora uvedeným šestnácti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 12. 2009 podal žalobce žalobu, neboť se domnívá, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a žalobce jimi byl přímo dotčen na svých právech. Hned v úvodu žaloby poukazuje na chyby v psaní v některých rozhodnutích žalovaného ohledně čísel souvisejících platebních výměrů CÚ Břeclav. Žalobou napadená rozhodnutí byla vydána poté, co Krajský soud v Brně zrušil pro vady předcházející rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítá procesní pochybení žalovaného

v tom, že měl zrušit i napadené platební výměry Celního úřadu Břeclav a nikoliv nahrazovat nepřezkoumatelná rozhodnutí Celního úřadu Břeclav svými vlastními závěry o skutkovém stavu. Postupoval-li žalovaný opačně, zatížil napadená rozhodnutí neodstranitelnou procesní vadou a jednal proti principu dvojinstančnosti správního řízení. Zkrátit tak žalobce na jeho procesního právech, neboť tomu bylo v důsledku postupu žalovaného fakticky znemožněno bránit se uloženým povinnostem před nadřízeným správním orgánem. Žalobce též namítá, že nebyl žalovaným vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/0004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“). Žalobci tak byla odňata možnost seznámit se všemi doplněnými podklady, které žalovaný pro své rozhodnutí shromáždil.

[10] Žalobce v okamžiku, kdy pohonné hmoty od společnosti DDP TRANS, spol. s r.o. nakupoval, nevěděl o tom, že toto zboží bylo odňato celnímu dohledu a z jemu v té době známých skutečností si takového závěru ani nemohl být vědom. O tom, že zboží bylo odňato celnímu dohledu se žalobce dozvěděl až v průběhu daňového řízení. Pro označení dlužníka ve smyslu § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona musí být kumulativně splněny následující podmínky:

- zboží bylo odňato celnímu dohledu,
- dlužník toto zboží získal nebo držel,
- vědomost dlužníka o odnětí zboží celnímu dohledu, a to v okamžiku, kdy zboží získal nebo obdržel.

Žalovaný dochází k závěru, že předmětné zboží bylo odňato celnímu dohledu v situaci, kdy bylo celním orgánům provedením fiktivního celního řízení znemožněno celní dohled vykonávat. Z dosavadních výsledků správního a trestního řízení (vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 39 T 10/2005 a následně u Vrchního soudu v Olomouci pod sp. zn. 5 To 85/2007) je přitom zřejmé, že fiktivní celní řízení bylo u všech těchto dovozů pohonných hmot provedeno za výrazného přispění samotných celních orgánů, kdy některé kontrolní listy byly označeny pravými osobními razítky celníků a kontrola na výstupu z prostoru celnice byla provedena v rozporu s interními předpisy celní správy. Ostatně i v rámci shora uvedeného trestního řízení je stíhán jeden z celníků CÚ Břeclav - dálnice Z. M. Žalobce v době, kdy pohonné hmoty nakupoval od společnosti DDP TRANS, spol. s r.o., o těchto skutečnostech nevěděl. Žalobci nebyla známa ani jakákoliv okolnost, ze které by takový děj mohl dovodit. Sám žalobce ani jeho zaměstnanci se ve vztahu k celnímu řízení nedopustili žádného porušení svých povinností, což platí jak pro žalobce, tak i pro společnost KIMO, spol. s r.o., která ve dvou z předmětných dovozů figurovala jako dopravce.

[11] Žalobce odebíral pohonné hmoty od společnosti DDP TRANS, spol. s r.o. na základě kupní smlouvy ze dne 1. 8. 2003. V této kupní smlouvě bylo dohodnuto, že kupní cena bude vždy stanovena včetně spotřební daně a daně z přidané hodnoty. Cena, za kterou pohonné hmoty žalobce nakupoval přitom nebyla výrazněji odlišná od průměrné ceny, za kterou se pohonné hmoty v České republice v dané době prodávaly. Jak vyplývá ze správy společnosti ČEPRO, a.s. a srovnání, které ve svém rozhodnutí žalovaný provedl, nakupoval žalobce pohonné hmoty za ceny srovnatelné na trhu. Srovnání cen pohonných hmot, které provedl žalovaný je evidentně nesprávné, neboť při přepočtu ceny pohonných hmot uvedených v amerických dolarech na české koruny používá striktně způsobu uvedeného v § 78 celního zákona, tedy cenu pohonných hmot přepočítával devizovým kurzem vyhlášeným Českou národní bankou a platným druhou středu v měsíci, který předchází měsíci v němž bylo celní prohlášení přijato. To ve svém důsledku znamená, že devizový kurz mezi dnem nákupu pohonných hmot a dnem určení jejich celní hodnoty se může znatelně změnit, neboť mezi určujícími okamžiky může uplynout i více než jeden a půl měsíce. Jakkoli může být § 78 celního zákona určující pro stanovení celní hodnoty dováženého zboží, je zcela nepodstatný pro vlastní hodnotu pohonných hmot (bez cla a daní), neboť ta se mezi

poddávajícím a kupujícím (DUNAJ PETRO TRADE, a.s. a Cadi-Arb spol. s r.o. resp. PITRE s.r.o.) řídila devizovým kurzem platným ke dni prodeje pohonným hmot. Žalovaný tedy vychází z devizového kurzu časově fixovaného dle § 78 celního zákona i pro soukromoprávní vztahy, aniž by uvedl a prokázal, že takový postup odpovídal vůli soukromoprávních subjektů (vztahy mezi společností DUNAJ PETROL TRADE, a.s., Cadi-Arb spol. s r.o., resp. PITRE s.r.o.), které do závazkového vztahu vstupovaly. Žalovaný došel ke kurzům odlišným od kurzů platných ke dni fakturace a to vždy v neprospěch žalobce. Žalobce byl výpočtem žalovaného opakovaně poškozován, a to pokud jde o čistou cenu pohonných hmot (bez daní a cla), která byla ve skutečnosti nižší. Takto zjištěný rozdíl mohl na jednom litru benzínu Natural 95 činit až několik desítek haléřů.

[12] V tomto směru se závěr žalovaného, že „prodejní cena, kterou nabízela DDP TRANS, spol. s r.o. v ČR nemohla být prodejní cenou poté, co by byly odvedeny všechny příslušné daně“, neopírá o jakékoliv v důkazním řízení zjištěné skutečnosti, neboť není nic známo o vzájemných vztazích mezi společnostmi DUNAJ PETROL TRADE, a.s. a společnostmi Cadi-Arb spol. s r.o. a PITRE s.r.o. nebo obchodních vztazích těchto dvou společností a společností DDP TRANS, spol. s r.o. Také není nic známo o okruhu jiných odběratelů pohonných hmot od společnosti DDP TRANS, spol. s r.o. než byl žalobce. Je zcela obvyklou obchodní praxí, že kromě konkrétních kupních smluv (které v dané věci nebyly žalovaným vůbec zjišťovány) existují rámcové kupní smlouvy, všeobecné obchodní podmínky, dohody o nejrůznějších bonusech, množstevních slevách apod. Žalovaný činí závěry týkající se srovnání ceny pohonných hmot pocházejících od společnosti DUNAJ PETRO TRADE, a.s. a pohonných hmot prodávaných společnostmi ČEPRO, a.s. značně selektivně, neboť neučinil žádná skutková zjištění ohledně obchodního vztahu mezi společnostmi DUNAJ PETROL TRADE, a.s., Cadi-Arb spol. s r.o. a PITRE s.r.o. a dále společnostmi Cadi-Arb spol. s r.o., PITRE s.r.o. a DDP TRANS, spol. s r.o. (s výjimkou faktur) a o těchto vztazích (podmínky kupních smluv, množstevní slevy apod.) neví prakticky nic, přesto své výpočty pokládá za přesné, zatímco prodejní ceny společnosti Čepro a.s. pokládá za zavádějící, neboť neodráží konkrétní obchodní podmínky daného případu.

[13] Argumentace žalovaného, kterou se snaží své závěry podepřít dosavadními výsledky trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 39 T 10/2005, je nepřipustná, neboť skutková podstata trestného činu krácení daně, poplatku a jiné povinné platby se liší od skutkové podstaty celního deliktu dle § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona. Žalovaný je povinen si sám v daňovém řízení učinit na základě jím samotným provedených důkazních prostředků závěr o skutkovém stavu. To vyplývá z § 31 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), dle kterého dokazování provádí správce daně, který vede daňové řízení, nebo z jeho pověření správce daně dožádaný. Není možné vzít za zjištěný skutkový stav výsledky řízení jiného subjektu. Takový postup odporuje § 31 odst. 1, § 2 odst. 3 ZSDP a poškozuje žalobce na jeho právech. Navíc v trestním řízení jsou obvinění (obžalovaní) oprávněni hájit se jakýmkoliv způsobem, třeba i zastíráním skutečnosti a nepravdivými tvrzeními.

[14] Žalovaný bere v úvahu pouze výpovědi F. Z. a RNDr. K. Š. Z výpovědi RNDr. Š. nijak nevyplývá, že by žalobce věděl o odnětí zboží celnímu dohledu. Skutečnost, že Ing. F. J. (jako jednatel společnosti KIMO, spol. s r.o.) měl zájem na potvrzení předávacích protokolů, je samozřejmá, protože jako dopravce potřeboval mít potvrzené předání zboží, na čemž není nic podezřelého. Výpověď F. Z. učiněná dne 26. 10. 2009 je odkazem na jeho výpověď učiněnou dne 12. 1. 2005 a 9. 3. 2005 v přípravném řízení. Tuto výpověď F. Z. posléze odvolal. Důkazní hodnota výpovědi svědka, který opakovaně své výpovědi mění, je sporná. Tato výpověď je ve skutečnosti jediným důkazem, který žalovaný má. Žalobce je přesvědčen,

že se žalovanému nepodařilo prokázat vědomost žalobce o tom, že zboží bylo celnímu dohledu odňato a založit tak solidární odpovědnost žalobce ve smyslu ust. § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona. Žalobce navrhuje, aby Krajský soud v Brně zrušil dle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) napadená rozhodnutí žalovaného a současně i platební výměry Celního úřadu Břeclav a věc vrátil celním orgánům k dalšímu řízení.

IV. Stanovisko žalovaného

[15] Podle shromážděných listinných důkazů byl v každém dovozním případě označen okamžik odnětí zboží celnímu dohledu, a tedy i okamžik vzniku celního dluhu a den, kdy žalobce získal zboží odňaté celnímu dohledu. Vědomost žalobce o odnětí zboží celnímu dohledu, je po doplněném daňovém řízení prokazována především výpovědí svědka F. Z. a veřejnými listinami – pravomocnými rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 39 T 23/2005 a Vrchního soudu v Olomouci To 85/2007 a podpůrně nepřímými důkazy prokazujícími, že i na základě dokladů, které měl žalobce dispozici a předal Policii ČR, mu musela být zřejmá znalost obchodní struktury, znalost mechanismu dovozu a skutečnost, že dovezené výrobky musí být podrobeny clu, dani z přidané hodnoty a spotřební dani a způsob, jakým se tyto daně promítnou do konečné ceny v tuzemsku. Žalovaný se na výše uvedené trestní rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci odkázal toliko ve věci zjištění a prokázání skutkového děje v souvislosti s prokazovanou vědomostí žalobce o odnětí zboží celnímu dohledu v době, kdy PHM získal či držel.

[16] Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 30 Ca 92/2007-185 ze dne 28. 5. 2009 zrušil pro vady řízení pouze rozhodnutí žalovaného, který má k dispozici řadu procesních prostředků, jak zjednat nápravu vad platebních výměrů. Žalovaný postupoval dle § 50 odst. 3 ZSDP, kdy uložil prvoinstančními správci daně provedení úkonů, které odstraní vady řízení a doplní výsledky daňového řízení. Šlo o výslech svědka F. Z. a o provedení důkazu veřejnými listinami – výše citovanými rozsudky v dané trestní věci Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. Žalobce byl prostřednictvím zplnomocněného zástupce řádně a včas písemně vyrozuměn o osobě svědka a místě a době konání jeho výslechu. Písemně oznámil, že se výslechu nezúčastní. Rovněž byl vyrozuměn o provedení důkazu listinou a byl poučen, že k prováděným důkazům se může vyjádřit a činit další návrhy. Z důvodu obsáhlosti obou veřejných listin, byly před provedením úkonu zaslány jmenovanému kopie rozsudků, aby se s jejich obsahem mohl předem seznámit a kvalifikovaně se k nim vyjádřit. Na tyto písemnosti však nebylo ze strany žalobce nijak reagováno. Žalovaný má za to, že zásada dvojinstančnosti řízení nebyla porušena a žalobce nebyl na svých právech krácen.

[17] Zpochybňování důkazní hodnoty výslechu svědka F. Z. nemůže obstát, neboť tento svědek byl vyslechnut v daňovém řízení, vypovídal spontánně a skutečnost, že se v podrobnostech odvolal na svoji výpověď z přípravného řízení trestního není procesně nepřipustná (nakonec i jednatel žalobce se ve své výpovědi před správcem daně odvolával na svou výpověď učiněnou do protokolu o výslechu obviněného). Ani z doplňujících otázek nevyplýval rozpor výpovědi svědka Z. v přípravném řízení s jinými důkazy v trestním řízení. Svědek jednoznačně potvrdil, že F. J. od počátku věděl, že jde o nelegální dovozy. Podmínky za kterých lze použít důkazy z jiných řízení byly v daném případě splněny, neboť svědek Z. byl vyslechnut v daňovém řízení, kdy bylo žalobci umožněno být přítomen výslechu a klást svědkovi otázky. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Právní hodnocení soudu

[18] Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

[19] Poukazuje-li žalobce na chyby v psaní v některých rozhodnutích žalovaného ohledně čísel souvisejících platebních výměrů CÚ Břeclav, je nutné uvést, že v platebních výměrech č. 5108-12/2009-010100-21, č. 5108-15/2009-010100-21, č. 5108-17/2009-010100-21 a č. 5108-23/2009-010100-21 je chybně uvedeno č. platebního výměru (č. W0211055-00202-8/2 namísto správného č. W0211055-00202-9/2, č. W0211055-00189-4/2 namísto správného W0211055-00189-9/2, č. W0211055-00369-0/2 namísto správného W0211055-00369-1/2, č. W0211088-00215-4/2 namísto správného č. W0211055-00215-7/2). Nicméně každý platební výměr je v napadených rozhodnutích identifikován číslem, číslem jednací a datem. Vzhledem k tomu, že číslo jednací a datum vydání platebního výměru je uvedeno v rozhodnutích žalovaného správně, nemůže nastat jakákoliv pochybnost o tom, o jaký odvoláním napadený platební výměr se jedná. Jde tedy pouze o drobný formální nedostatek, který nemůže mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu soud i s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení nevracel žalovanému spis bez věcného vyřízení k provedení opravy rozhodnutí, neboť tu může žalovaný v souladu s § 323a celního zákona provést ve lhůtě 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno.

[20] V daném případě se jedná o celní delikt podle § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona. Podle citovaného ustanovení dlužníkem společným a nerozdílným je každá osoba, která získala nebo držela zboží odňaté celnímu dohledu a v okamžiku získání nebo obdržení zboží si byla nebo si měla být vědoma, že zboží bylo odňato celnímu dohledu.

[21] Žalovaný v souladu s pokyny uvedenými v rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 30 Ca 92/2007-185 ze dne 28. 5. 2009 doplnil v rozhodnutí tabulku, z níž je zřejmé, kdy bylo zboží odňato celnímu dohledu a současně i den, kdy žalobce zboží získal. K zodpovězení otázky, zda žalobce v okamžiku získání zboží věděl, o tom, že zboží bylo odňato celnímu dohledu, doplnil žalovaný dokazování provedením výslechu svědka F. Z. a listinnými důkazy, tj. rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474 ze dne 20. 10. 2006 a rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646 ze dne 4. 6. 2008. Svědecká výpověď F. Z. je popsána v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na což soud plně odkazuje. Co se týče pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 5 To 85/2007-10646, je soud v tomto řízení dle § 52 odst. 2 s.ř.s. vázán rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Z cit. ust. § 52 odst. 2 s.ř.s. vyplývá, že soud je vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatněném nároku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Odo 197/2006 ze dne 25. 10. 2007).

[22] Z výroku o vině rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2008, se podává, že obžalovaný Ing. F. J. byl odsouzen pro

spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona, jehož se dopustil tím, že jako jednatel a společník společnosti GLOBAL SYSTEM CZECHIA, s.r.o. po předchozí dohodě s organizátory dovozu neproclených a nezdaněných pohonných hmot, byl obeznámen s jejich mechanismem a jednal s vědomím, že se jedná o tyto dovozy, poskytl, po celé období realizace těchto přeprav na základě „Smlouvy o poskytování služeb“ uzavřené dne 22. 7. 2003 v Uherském Brodě mezi společnostmi GLOBAL SYSTEM CZECHIA, s.r.o., zastoupenou jím na straně poskytovatele, a společností Cadi-Arb, spol. s r.o., zastoupenou jednatelem RNDr. K. Š. na straně příjemce, skladovací nádrže na pohonné hmoty nacházející se ve skladu pohonných hmot ve vlastnictví jeho další společnosti KIMO, spol. s r.o., se sídlem Šumice 497, IČ 00568309, do těchto skladovacích prostor byly průběžně naváženy ve velkém množství pohonné hmoty pocházející z předmětných dovozů, které si dílem v množství nominálně za 34.151.199,61 Kč odebrala na základě smluv uzavřených dne 1. 8. 2003 v Uherském Brodě se společností DDP TRANS, spol. s r.o., zastoupenou jednatelem P. B., přímo společností GLOBAL SYSTEM CZECHIA, s.r.o. a dílem byly tyto pohonné hmoty naváženy dalším odběratelům, přičemž za své služby související se skladováním pohonných hmot dostával od organizátorů nejen úplatu dle uzavřené smlouvy, ale i další peníze. Dále ze skutkové věty výroku o vině tohoto rozhodnutí vyplývá, že F. J. v postavení jednatele a společníka KIMO, spol. s r.o. po předchozí dohodě s organizátory dovozu neproclených a nezdaněných pohonných hmot, byl obeznámen s jejich mechanismem, jednal s vědomím, že se jedná o tyto dovozy, poskytl po celé období realizace těchto přeprav na základě „Smlouvy o přepravě věcí č. 2003/001“ uzavřené dne 22.7.2003 v Uherském Brodě mezi společnostmi KIMO, spol. s r.o., zastoupenou jím na straně dopravce, a společností Cadi-Arb, spol. s r.o., zastoupenou jednatelem RNDr. K. Š. na straně objednatele, a dále na základě „Smlouvy o nájmu dopravního prostředku“ uzavřené dne 25. 8. 2003 v Uherském Brodě mezi společnostmi KIMO, spol. s r.o. a společností CESAMO, s.r.o. cisternové soupravy s řidiči realizujícími předmětné přepravy pohonných hmot z celního skladu společnosti DUNAJ PETROL TRADE, a.s., v Komárně, ve Slovenské republice do různých míst konečných stáčíšť pohonných hmot na území ČR, celkem bylo takto realizováno společností KIMO, spol. s r.o. 49 přeprav a společností CESAMO, s.r.o. 67 přeprav, přičemž za své služby související s přepravou pohonných hmot dostával od organizátorů nejen úplatu dle uzavřené smlouvy, ale i další peníze.

[23] Skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona je sice jiná než skutková podstata příslušného správního deliktu dle § 240 odst. 3, písm. c) celního zákona nicméně v daném případě je nutné mít na zřeteli, že znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu jsou zároveň významnými okolnostmi pro toto řízení. Soud je v řízení vázán pouze pravomocným výrokem odsuzujícího trestního rozsudku, jehož součástí je právě shora cit. skutková věta, což také neumožňuje procesnímu soudu, aby si vytvořil na již pravomocně vyřešenou předběžnou otázku názor nezávisle od výsledků řízení, k nimž dříve dospěl příslušný orgán.

[24] Postup žalovaného, který vycházel ve svém rozhodnutí z pravomocných rozsudků trestních soudů nejen, že není nepřípustný, jak se domnívá žalobce, ale naopak byl plně v souladu se zákonem. Dle § 28 ZSDP vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana. Žalovaný si tedy nemohl o již pravomocně vyřešené otázce o vině a trestu učinit sám úsudek, naopak byl povinen vycházet v tomto ohledu z pravomocného rozsudku Krajského soudu č.j. 39 T 10/2005-9474 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646. Dle § 31 odst. 4 ZSDP jako

důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem. V daném případě žalovaný ve svém rozhodnutí nevycházel z výsledků obviněných v trestním řízení, kteří se mohou v trestním řízení hájit jakýmkoliv způsobem, ale z výroku pravomocného trestního rozsudku o vině a trestu jednatele žalobce a z výsledku svědka F. Z. provedeného v daňovém řízení. Skutečnost, že v tomto řízení svědek Z. odkázal i na svou výpověď z přípravného řízení trestního, není na překážku zákonnosti provedení tohoto důkazu, neboť v rámci daňového řízení bylo umožněno jak žalobci tak žalovanému klást svědkovi otázky, svědek tedy mohl být konfrontován se svojí dříve učiněnou výpovědí.

[25] Vědomost žalobce o odnětí zboží celnímu dohledu je tedy prokazována především výpovědí svědka F. Z. a pravomocnými rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 39 T 23/2005 a Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 85/2007. Vzhledem k obsahu výpovědi svědka F. Z., její logičnost, časové provázanosti a skutkové reálnosti korespondující se závěry učiněnými v příslušných trestních rozsudcích, je dostatečně prokázána vědomost daňového dlužníka o tom, že v době, kdy předmětné PHM získal a držel, byly odňaty celnímu dohledu, neboť od počátku realizace dovozů PHM ze Slovenska věděl, že jde o dovozy nelegální, byl seznámen po předchozí dohodě s organizátory dovozů neproclených a nezdaněných PHM a za svou činnost byl zvýhodněn například tím, že dostával peníze „bokem“.

[26] Odůvodňování napadených rozhodnutí poukazem na nízkou cenu nakupovaných pohonných hmot včetně srovnávání PHM u jednotlivých společností považuje soud za nepřipadné, neboť vědomost žalobce o odnětí zboží celnímu dohledu musí být dovozována od jeho vědomosti o fiktivním celním řízení, nikoliv z jiných skutečností, tedy např. z toho, že žalobce musel vědět, že dovážené PHM nakupuje za ceny nižší než minimální náklady při zaplacení cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty. Soud se neztotožňuje ani se závěrem žalovaného, že DDP TRANS, spol. s r. o. prodávala žalobci GLOBAL SYSTÉM CZECHIA, s.r.o. PHM za částky, které byly řádově o koruny nižší za litr, než částky, za které je Cadi-Arb spol. s r.o. a PITRE, s.r.o. pořídily ze zahraničí od DUNAJ PETROL TRADE, a.s., kdyby k nim byly připočteny clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Žalovaný sice doplnil svá rozhodnutí o tabulky, z nichž je zřejmý výpočet pro tento závěr, nicméně pro přepočítání amerického dolaru na českou korunu použil žalovaný kurz dle § 78 celního zákona, který nemá ve vztahu mezi subjekty soukromého práva své opodstatnění, aniž se žalobce dostatečně zabýval tím, z jakého kurzu měla vycházet dohoda smluvních stran. Toto pochybení v odůvodnění rozhodnutí však nemůže mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí, neboť skutková podstata správního deliktu vychází z jiných skutkových okolností, které žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem zhodnotil.

[27] Soud se také zabýval namítaným porušením principu dvojinstančnosti správního řízení. V daném případě zrušil Krajský soud v Brně svým rozsudkem č.j. 30 Ca 92/2007-185 ze dne 28. 5. 2009 pouze rozhodnutí žalovaného, nikoliv i rozhodnutí Celního úřadu v Břeclavi. Postup odvolacího orgánu je popsán v § 50 ZSDP. Dle § 50 odst. 3 ZSDP v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty. Lze tedy uzavřít, že k namítanému porušení procesních předpisů nedošlo, neboť

v rámci odvolacího řízení lze výsledky daňového řízení doplňovat a odstraňovat vady. Žalovaný nepochybil ani tím, že doplnění odvolacího řízení a odstranění vytýkaných vad bylo uloženo správci daně, tedy Celnímu úřadu Břeclav. Postup žalovaného je tak v souladu s ust. § 50 odst. 3 ZSDP a § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona. Nepřípadnou je i námitka žalobce, že nebyl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s.ř., čímž mu měla být odňata možnost seznámit se se všemi doplněnými podklady. Předmětné řízení probíhalo dle zákona o správě daní a poplatků (§ 320 odst. 1 písm. c) celního zákona), nikoliv dle správního řádu. Odkaz na § 36 odst. 3 správního řádu je nepřípadný. V rámci doplnění odvolacího řízení byly provedeny tyto úkony: dne 26. 10. 2009 výslech svědka F. Z. a důkaz listinou – rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2008 ze dne 20. 10. 2006 a rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646 ze dne 4. 6. 2008. Provedení svědecké výpovědi F. Z. bylo oznámeno zástupci žalobce dne 14. 10. 2009, ovšem zástupce žalobce sdělil, že se výslechu svědka nezúčastní. Oznámení o provedení důkazu listinou bylo doručeno zástupci žalobce dne 27. 10. 2009, kdy byl současně poučen, že má právo se provedení důkazu zúčastnit, k prováděným důkazům se vyjádřit a činit další návrhy. Vzhledem k obsáhlosti prováděných důkazů byly jejich kopie zaslány právnímu zástupci žalobce v příloze oznámení, aby se mohl s jejich obsahem předem podrobně seznámit. Žalobce ani jeho právní zástupce se k provedení výše uvedených důkazů nedostavili ani se k prováděným důkazům nevyjádřili. Neúčast žalobce na úkonech žalovaného, resp. Celního úřadu v Břeclavi, o kterých byl předem informován, nemůže jít k tíži žalovaného.

[28] Jen pro úplnost soud dodává, že žalovaný v rozporu s pokynem Krajského soudu v Brně č.j. 30 Ca 92/2007-182 neprovedl výslech svědka RNDr. Š. v daňovém řízení. Nicméně v odůvodnění svého rozhodnutí objasnil, z jakého důvodu od výpovědi tohoto svědka upustil. Navíc i z žaloby je zřejmé, že žalobce na výslechu RNDr. K. Š. netrvá, neboť sám uvádí, že z výpovědi tohoto svědka z trestního řízení nijak nevyplývá, že by žalobce věděl o odnětí zboží celnímu dohledu. Žalovaný pak nad rámec pokynů daných mu soudem provedl důkaz listinou, a to rozsudky Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2008 ze dne 20. 10. 2006 a Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646, z jehož výroku o vině, resp. z popisu skutku, vyplývá, že žalobce věděl, o tom, že zboží bylo odňato celnímu dohledu již v okamžiku získání zboží. Provedený důkaz těmito listinami pak plně koresponduje s výpovědí svědka Z. Shora popsání pochybení žalovaného, tedy nemohlo ovlivnit učiněné skutkové závěry. Provedenými důkazy bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 240 odst. 3 písm. c) celního zákona, dle kterého je žalobce solidárním dlužníkem celního dluhu. S ohledem na shora uvedené závěry, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

[29] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovaný byl ve věci úspěšným, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. 1. 2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu